

9 d'Octubre, més pena que glòria

Un any més, els devots de la Senyera de la ciutat de València anaren en processó fins a l'estàtua del rei Jaume I, en aquesta ocasió sense insultar ni agredir l'alcalde i acompanyats per un grup d'independentistes «blaveros» que es va estrenar públicament. Els únics crits de catalanitat se sentiren en la manifestació independentista, on més de 1.000 persones reclamaren l'autodeterminació.

Remei Blasco

Els annals de la història, si bé no podran obviar que el 1988 s'ha commemorat el 750 aniversari de la conquesta de la ciutat de València pel rei Jaume, portaran amb lletres ben grosses que uns altres reis, Joan Carles i Sofia, han presidit els actes institucionals del 9 d'Octubre i, de passada, el 750 aniversari. Serà, si les previsions no fallen, una disputa reial.

Però, al rei Jaume, en estàtua eqüestre presidint la Plaça d'Alfons el Magnànim a la ciutat de València, tot i la presència de la monarquia borbònica, no li ha faltat cap tipus de celebració. Per aquella plaça s'han deixat caure, blaveros, blaveros independentistes, catalanistes, independentistes radicals i, diguem-ho així, *neutrals*. L'objectiu, depositar una corona de llorer, coronar el cavall del rei amb una quadribarrada i cantar la més diversa gamma de melodies musicals. Des del «Per a ofrenar noves glòries a Espanya», fins al «Cant dels segadors»; tot això passant per la Muixeranga, l'*himno nacional* i el «Cara al sol».

A l'estàtua, s'hi han concentrat les més variades espècies polítiques per a cridar velles i noves consignes. Potser fóra bo saber-ne l'opinió del rei homenatjat i segur que més d'un dels presents hauria acabat a la Unitat de Vigilància Intensiva. Sort que el cavall no està en actiu.

Processó (in) cívica

Això que l'ajuntament de la ciutat de València ha batejat com a processó cívica, i que consisteix a baixar la

«Real Senyera» (amb franja blava) des del balcó del consistori i traure-la a passejar fins arribar a l'estàtua del rei Jaume, és més que una processó cívica una mostra d'exasperació i mala educació. Si en edicions anteriors, les acusacions havien estat adreçades a l'alcalde de València, Ricard Pérez Casado, no ha estat així el 9 d'Octubre de 1988. Enguany, el més criticat pel partit regionalista Unión Valenciana, veritable baluard de la senyera ha es-

tat el president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, que no va assistir a la processó cívica.

Hi eren tots els grups polítics municipals, llevat del grup Izquierda Unida Unitat del Poble Valencià. La senyera, portada pel regidor d'urbanisme i tinent d'alcalde Fernando Puente, i custodiada per quatre polítics més de l'ajuntament: Alicia Boado (CDS), Miguel Albuixech (PSOE), Juan Carlos Gimeno (UV) i el secretari del consistori, Manuel Aznar, va posar la guinda a un públic exaltadíssim. Les salves d'ordenança, l'*himno nacional* i un regiment de joves militaritzats es van encarregar de crear el clímax perquè, quan la senyera estigués al carrer, tots, fins i tot els independentistes blaveros d'Esquerra Nacionalista, cridaren *piropos* al símbol.

Entre senyeres de punt de ganxo, senyeres amb estrella independentista i altres artefactes amb senyera, el més polèmic de la processó van ser els crits contra la presència de TV3, televisió de Catalunya al País Valencià. Tot un acte cívic en una processó que s'autodenomina cívica. Les *ties maries* blaveres, a més d'interferir en la feina dels professionals de TV3, exigien al públic congregat una almoina contra el català a l'ensenyament. I d'això, en diuen civisme.

In-de-pen-dèn-ci-a

Convocats per forces independentistes, és a dir, Moviment de Defensa de la Terra, PSAN, Moviment Comunista i Crida a la Solidaritat, entre altres, un miler de persones es van aplegar al centre de la ciutat de València per a reivindicar, aquestes sí, qüestions

Inici de la processó cívica. Baixada de la senyera.

nacionals. Els manifestants, la majoria gent molt jove que es debat entre la indumentària *hippie* dels seixanta i el *look heavy* dels vuitanta, cridaven les consignes habituals d'altres nous d'octubre: «independència»; «ni França ni Espanya, Països Catalans»; «l'autonomia és una porqueria» i un llarg etcètera.

A aquests eslògans de vella guàrdia militant, cal afegir-hi els originaris de la commemoració del 750-A i els que estan pensats per a ferir sensibilitats monàrquiques. «Som catalans, 750 anys» i «Contra el Borbó i l'estat, lluita radical» van ser els més cantats.

Tot plegat, una manifestació més o menys normal si no hagués estat perquè la concurrència de les voreres demostrà una susceptibilitat suprema i és capaç de posar nerviosos, fins i tot, els coscos de seguretat de l'estat, que en aquesta ocasió semblaven disposats a vetllar per la integritat física dels manifestants.

El cert és que el miler d'independentistes que van fer el trajecte fins a l'estàtua del rei Jaume van gaudir d'un bon acompanyament policial. No sé sap si per a escortar-los, tenir-los fixats o, senzillament, perquè és la seua feina, però, pel cap baix, podem assegurar que tocaven a senyor uniformat per cada dos manifestants. Tot això, sense oblidar les barreres «café amb llet» que impedièren l'accés dels espanyolistes, ultradretans o *fatxes* a la manifestació.

El moment més conflictiu va ser quan el líder del PSAN, Josep Guia, reivindicava que «cal defensar i afir-

Anecdotal breu d'una efemèrides

Els col·lapses circulatoris que es produïren durant la nit del 8 i tot el dia 9 podrien ser ben bé les conseqüències més notables dels actes programats amb motiu del 750 aniversari. La nit del dissabte els carrers Blasco Ibáñez, Cardenal Benlloch, Gran Vía, Avinguda d'Aragó i adjacents eren una autèntica marea de cotxes i de gent.

A l'esmentada zona es donaren cita les 700 persones que acudiren al lliurament dels Premis Octubre, els estudiants habituals que ocupen la plaça Xúquer durant el cap de setmana, els milers d'aficionats que anaren a veure el partit València-Logronés, els que contemplaren el castell de focs llançat a l'Alameda i els roquers atrets per l'actuació de Wilson Pickett. Sobre el caos que s'armà, la policia urbana de la ciutat podria escriure'n tot un manual.

Més polícies que públic

El dia 9, el tret més significatiu del paisatge que envoltava el Palau de la Generalitat i la Catedral era la presència massiva de policies nacionals.

La participació dels reis d'Espanya i la por que grups d'independentistes provocaren cap tipus d'incidents significà un increment dels controls de seguretat i de les forces encarregades de l'ordre públic. En aquest sentit, un centenar d'agents de la policia nacional de Múrcia es desplaçà a València expressament.

La seguretat és cega

La col·laboració de la policia amb la premsa a l'hora de permetre l'accés dels periodistes al Te deum i la recepció que oferí la Generalitat no fou la més adient. Escorcolls personals i negatives a accedir als recintes no facilitaren el treball d'alguns dels nostres companys, entre ells, els de Ràdio-Cadena.

El rei, als Premis Octubre

La periodista Anna Castells, del primer canal de televisió, es quedà de pedra el diumenge quan, després de fer la introducció a la notícia que relata la visita dels reis a València i esperant que apareguera el corresponent vídeo li'n va eixir un d'equivocat, amb la veu en català d'Emili Piera. El vídeo en qüestió feia referència al sopar dels premis Octubre. Les imatges estigueren en antena quasi 45 segons. Poc després, aparegué en pantalla el presentador del teletinformatiu que a Catalunya realitza TV-2. Aquesta vegada la notícia girava entorn d'unes festes que se celebraven a Sant Sadurní d'Anoia. Al final, la Castells demanà excuses als espectadors. □

Manifestació independentista dirigint-se cap a la plaça d'Alfons el Magnànim.

mar que València va ser conquerida, fa 750 anys, per un rei que els cronistes àrabs de l'època anomenaven Jaume el barceloní, acompanyat de catalans», va estar acompanyat de situacions dantesques. Des de dins i des de fora de la plaça del Magnànim es creuaven frases emocionades. La possibilitat anava des de «puta Barça-puta Catalunya» a «vosaltres, feixistes, sou els terroristes». Un tàndem perfecte vençut per aquells que cridaven més fort o una guerra dialèctica amb continguts no massa originals.

Però, tot i que els ànims estaven crispats, la sang no va arribar al riu, i l'única manifestació convocada el 9 d'Octubre va ser, segons les forces de seguretat, «bastant tranquil·la». Això sí, un jove manifestant, la identitat del qual no s'ha fet pública, va ser detingut per la policia quan portava entre mans set còctels molotov. □